

Thanh Song ntkp
&
Cha Mẹ

NHƯ

Như Bà Mẹ, đôi Kim Đồng - Ngọc Nữ

Như tình yêu, vẹn giữ đến thiên thu

Như thời gian, cũng sánh bước đường tu

Như hạnh phúc, dù gánh gồng con trẻ.

Như tình Mẹ, che nụ hồng chớm nở

Như ơn Cha, trụ vững bước gai chông

Như giọt mưa, tươi mát giữa hạ nồng

Như tia nắng, ấm tình trong đông giá.

Như vỹ trụ, bao trùm trên thiên hạ

Như dòng sông, êm ả một miền quê

Như đại dương, rộng cửa đón con về

Như tâm nguyện, thế... làm con Bà Mẹ...

Thanh Song Kim Phú

KHỐC MẸ

Thuyền từ vừa tách bến mê
Nương theo sóng Giác trở về Chân Như...
Cuối cùng, chiếc lá vàng rơi!
Thanh Liên Đài, đã về nơi Niết Bàn...
Bao nhiêu gian khổ đã đoan
Bên Cha, Mẹ gánh một đàn con thơ
Chở che con trẻ đại khờ
Đưa lưng hứng đỡ vết roi... đầu đời.

Vì con mãi miết rong chơi
Chẳng lo ham học vắng lời Mẹ Cha
Lại còn ngang bướng nhất nhà
Con là đứa trẻ, làm Cha Mẹ buồn!
Khi vừa đến tuổi thành non
Mãi trôi lặn giữa áo com bạc tiền
Nghiep dồn dập, nghiệp triền miên
Thì Cha cười hạc quy tiên về Trời.
Cù lao cùc đục cao vời
Đủ cho con suốt một đời ăn năn!
Vết đau âm ỉ chưa lành
Tiếp thêm vết nữa riêng dành cho con.
Tuổi già chồng chất mỗi mòn
Mẹ buông tay giữa vòng tròn tử sinh
Hiểu ra cái nghĩa vô thường
Cũng không ngăn nổi giọt thương giọt buồn.
Mẹ đi vào giấc miên trường
Bỏ con ở lại bên đường... mồ côi
Đau lòng con lắm Mẹ ơi
Tìm đâu được tiếng nói cười ngày xưa.
Vòng tay âu yếm vỗ về
Đỡ nâng con giữa biển mê sóng đời
Bây giờ con đã mồ côi
Bơ vơ như chiếc lá trôi giữa dòng
Mẹ ơi, con rất đau lòng!
Thanh Song Kim Phú

NGÀY TỪ PHỤ

Hoa tươi trong nắng, đóa hoa tươi
Mãn khai rực rỡ, mãn khai cười
Từ Phụ không còn... Mừng Từ Phụ!
Hạc vút trời mây... hạc vút trời...
Tầng tầng lớp lớp... từng tầng lớp...
Trùng khơi công đức tựa trùng khơi
Nuôi con lao nhọc, nuôi con trẻ
Công ơn chưa đáp: công ơn Người!

Thanh Song Kim Phú

HOÀNG HÔN NHỚ MẸ

Hoàng hôn dần khuất giữa màn mây
Sóng bạc lô nhô lấp lánh đầy
Ráng đỏ buông lơ nhìn thật đẹp
Mảng vàng chao đảo ngắm càng say
Con đòi đoạ nhớ lòng đau buốt
Mẹ mồi mơn trông lệ chảy dài
Biền biệt quê hương tình cố quận
Người đông khắc khoải... kẻ trời tây.

Thanh Song Kim Phú

NHỚ NGÀY GIỖ BA

Mười ba tuổi, quậy tôi bời...
Răn đe, Ba phải dùng lời của roi
Bây giờ hơn bảy mươi rồi
Nhớ về dĩ vãng bồi hồi tiếc thương
Dù Ba an giấc miên trường
Lời xưa Ba dạy còn vương vấn hồn
Một vai gánh vác giang sơn
Một vai, Ba đã vì con... nhọc nhằn
Thương Ba lưng mỗi gối chùn
Ba luôn vẹn giữ tín trung với người
Được, không... chẳng nói hai lời
Khó nghèo, Ba vẫn một đời thẳng ngay
Ba còn, con lại kém may
Bươn theo cơm áo hằng ngày nuôi con
Bây giờ con cháu lớn khôn
Không cần cầu thực trên đường tha phương
Ngóng về mồ mã Quê Hương
Mẹ, Ba yên nghỉ như thường ước mơ
Nhớ Ba, lệ nhỏ thành thơ
Thương Mẹ, chỉ biết tui cho phận buồn!
Giỗ Ba... kính thắp tâm hương
Thân con viễn xứ... dặm trường xót xa!

Thanh Song Kim Phú

VẾT ĐAU NGÀY LỄ MẸ

Khi Mẹ mất, con chưa từng được biết
Nơi ở sau này... có Lễ Mẹ, Cha
Ba năm sau con tạm biệt quê nhà
Sang xứ lạ, mang theo hình bóng Mẹ.

Xe lăn đó, Mẹ ngồi bên khung cửa
Đôi mắt nhìn vào mỗi buổi hoàng hôn
Dáng còm cõi, hai tay lần xâu chuỗi
Miệng niệm kinh, đôi mắt thật u buồn.

Mỗi vòng chuỗi, nguyện lành cùng thiên hạ
Cầu chúng con được cuộc sống bình yên
Thân tật bệnh, Mẹ không cầu riêng Mẹ
Ôi Mẫu Từ... lòng vơi vợi vô biên.

Từng ngày tháng, chúng con vì cơm áo
Tất bật mưu sinh, ít viếng Mẹ hiền
Nhưng Mẹ vẫn không so đo phiền não
Chỉ xót con... sao lận đận triền miên!

Từng xuân, hạ, Mẹ thường ngồi tựa cửa
Thương các con bận rộn chốn gần xa
Mẹ chỉ ước thu, đông... vài ba bữa
Ráng nhín thời gian... đến với Mẹ già

Mẹ từng đã, mắt ngài lên rạng rỡ
Cười tươi nhìn xe dựng ở trong sân
Câu thứ nhất, Mẹ luôn thường vẫn hỏi
“Con ăn gì chưa, biểu trẻ dọn cơm...”

Ôm mặt Mẹ, thời gian như nhắc nhở
Mẹ lụn tàn thêm, vóc hạc hao gầy
Ôm vai Mẹ, con nghe lòng tự nhủ
Ngót chực con thơ... trĩu nặng mình mai!

Nơi đất khách, nhiều đêm con trăn trở
Hương về Nam, mộ Mẹ cạnh mộ Ba
Mẹ yên nghỉ trên làng Quê đất Tổ
Thân tha phương, con túi phận xa nhà!

Hôm nay, đúng ngày con Mừng Lễ Mẹ
Trông cháu con... như Mẹ ngóng con, xưa
Bàn thờ nhỏ, bày đơn sơ hoa quả
Mẹ thấu chăng... con mắt lệ nhạt nhòa!

Nhớ dáng Mẹ...lăn xe bên khung cửa
Ngôi Từ Đường, nhang khói đượm mùi hương
Nhưng Từ Mẫu...giờ đâu còn thấy nữa
Mẹ hiền ơi... an nghỉ giấc miên trường.

Và bây giờ, khi cách biệt Quê Hương
Con đau xót ngóng về nơi cố thổ
Đâu còn Mẹ, để dâng lời ái ngữ
Nên lòng con, quặn thắt... ngậm ngùi thương!

Thanh Song Kim Phú

MẸ TA DỨT NGHIỆP VỀ KHÔNG...

*Ngày xưa tiễn Mẹ ra đi
Ta còn ở lại, làm gì cho nguôi?
Đã hơn mười mấy năm rồi
Có đêm ước gởi nhớ Người... Mẹ ơi!
Tuổi thơ búng bình rong chơi
Để lưng Mẹ hứng roi đời thay ta
Thương con, Cha cố răn đe
Thương ta, Mẹ lại chở che thân hình
Lưng hằn roi, Mẹ lặng thinh
Bởi con đau... Mẹ biết mình đau hơn!
Tóc xanh quấy quả lụy Người
Bây giờ bạc trắng, nói lời mông lung!
Mẹ ta Dứt Nghiệp Về Không...
Ta còn nặng nợ, long đong ta bà!*

Thanh Song Kim Phú

SEN VÀ MẸ

Một thời Mẹ rất đẹp
Như đóa sen hồng này
Một đời nuôi trẻ dại
Mẹ hắt hiu hao gầy.

Như những búp sen non
Con trẻ dân khôn lớn
Rồi lấy chồng, ra riêng
Vắng thưa lần hiếu viếng.

Mẹ ngồi ngóng tựa cửa
Đếm tháng ngày lê thê
Chưa hề nghe Mẹ hỏi:
“Sao chẳng thấy con về?”

Chưa bao giờ đổi hờn:
"Con... lại bận chồng, con!"
Ước mong, chỉ mong ước...
Mẹ héo khô hao mòn.

Nhưng rồi Mẹ rạn rỡ
Sức lực như tròn đầy
Thấy con cất tiếng hỏi
Lòng dạt dào, vui thay.

Mắt như có nụ cười
Tim ngập tràn yêu thương
Lời từ mẫu hiền dịu
Mình hạc dấu trơ xương...

Từ lúc Mẹ vô thường
Nhà xưa càng trống vắng
Khi thấp nén hương lòng
Lệ nhòa, môi mận đắng!

Ước còn hình hài Mẹ
Cho con ôm trong tay...
Dù sám hối bao ngày
Tội không vui... mây may.

Dẫu Mẹ đã quy tiên
Làm sao có thể quên
Mẹ chẳng khi nào vắng
Mà dịu dàng dạy khuyên.

Suốt cả đời hy sinh
Nhọc nhằn chịu chỉ mình
Không một lời than vãn
Hạnh Bỏ Tắt dung tình.

Khi con trót lỗi lầm
Mẹ đau xót âm thầm
Trăng soi bóng từ mẫu
Lòng biển trời bao dung...

Thanh Song Kim Phú

BA MẸ VÀ XE LĂN...

*Nhớ khi xưa...lúc Ba còn khỏe
Mẹ con thì đã ngồi xe lăn
Mỗi dịp đi chơi Ba đẩy Mẹ
Mẹ tươi vui để giấu nỗi buồn.*

*Hiếm khi Mẹ muốn được ra ngoài
Chỉ e phiền toái đến người thân
Xương cổ đui, đòn vai bị gãy
Mẹ nghĩ mình như một phế nhân!*

*Còn cổ tay hai lần vấp ngã
Xương khó lành rồi lệch một bên
Thương Mẹ thân mang nhiều nghiệp quả
Âm thầm chịu đựng chẳng than rên.*

*Quan sát kỹ trong từng biểu hiện
Miệng tuy cười...mắt Mẹ miên man
Không gian quen thuộc, liền khung cửa
Thời gian trôi...lại chậm vô vãn.*

*Chúng tôi chưa lúc nào ngồi thử
Lặng yên trên ghế...chỉ riêng mình
Để thấm nỗi đau thân thể Mẹ
Mười năm đặng đặng với xe lăn!*

*Khi Ba mất, Mẹ thêm u uẩn
Không cười vui đâu những ngày xuân
Trong sân nhỏ, Mẹ càng lặng lẽ
Cây không xanh, chắc nhớ Ba trông...*

Duy nhất một lần, con đẩy Mẹ

*Đi viếng chùa Tịnh Xá Trung Tâm
Mẹ cười hớn hở...vui lòng trẻ
Tay lần chuỗi, miệng niệm Quan Âm.*

*Con xin nhiều dịp đi cùng Mẹ
Thăm các Chùa quanh nhà, cũng gần
Nhưng Mẹ lại lắc đầu cười nhẹ
Bởi sợ cho con phải nhọc nhằn!*

*Con xây nhà, thiết tha mời Mẹ
Qua xem và cũng để vui mừng
Nhưng Mẹ chỉ mỉm cười nói khẽ
Mẹ sợ đi... đường xá gập ghềnh.*

*Vô thường chạm bước, ôi nhanh thật
Thở trong vô thức, tiếp Oxy
Thương Mẹ lắm... chúng con bất lực
Chưa trọn một ngày... Mẹ đã đi!
Con viết cho mình, tự ngẫm suy
Mẹ sống, con không làm được gì
Lúc Cha già yếu, chưa đến đáp!
Lời ăn năn... gió hãy mang đi...*

*Con tuổi bây giờ đã bảy mươi
Đơn độc tha phương cuối nẻo đời
Chắc chẳng bao lâu con lại cũng
Thong dong rũ bỏ cõi trần thôi!*

Thanh Song Kim Phú

C HUYỆN K Ề VỀ B A

*Khi còn trẻ,
Ba uy nghiêm như một vị tướng
Bởi không vương sát nghiệp vào thân
Dấu cầm quân
Mà chẳng phải đổ máu xương
Nên thường vẫn mang yên bình về cho nơi ấy...*

Trong quân phục

Trông Ba càng oai vệ

Nhưng không thiếu phần bay bướm giữa tiệc liên hoan.

Mẹ rất hiền, hiền trong cả cơn ghen

Chỉ hờn dỗi, lén... đập vỡ chiếc đèn pin

Ba đã dùng soi đường về cho cô ca sĩ.

Khi giải ngũ, ngồi nơi bàn giấy

Ba cũng giữ vị trí là một chỉ huy.

Hơn nửa đời người thanh bạch

Lắm khi Ba ngã bệnh

Chỉ vì manh áo chén cơm

Ba vẫn răn dạy chúng con những điều hay lẽ phải.

Lúc thơ dại... Lúc thơ dại con thường kính hãi

Bởi cứng đầu, biếng học lại ham chơi

Còn Ba, thì rất dữ đòn roi

Không ít phen, con phải oằn người

Đón những trận phong ba từ tay người cha nghiêm khắc

Khi đó, con ví mình như ngọn mây non khốn khổ

(Bút danh Thanh Song ra đời dưới những vần thơ.)

Càng giận dữ, Ba càng nặng tay với đứa con khờ

Và đoạn mấy già

Cùng tả tơi trên tấm thân non trẻ

(Sau này khi lớn lên, con vỡ lẽ

Mẹ thường lên Ba đập giập chiếc roi mây
Ba có biết, nhưng vờ như không biết...)
Chính vì thế...

Con đã thương Ba không nhiều bằng thương Mẹ...
Trong gia đình, Ba vững vàng như trụ cột
Và, Mẹ nép bóng Ba, yên phận một bề
Tình Mẹ thương con như nước bể, sông, hồ
Mà trong đó

Chia đôi: Công Cha Nghĩa Mẹ
Giữa cuộc sống, Mẹ vỗ về khi Ba trách mắng
Chỉ vì muốn đưa con vào nẻo thẳng đường ngay
Để dần thân chốn trường đời
Đầy cam bẫy chông gai

Con đã vững bước, trở nên người hữu ích...
Đến bây giờ, khi con chợt biết
Chẳng những con cần có Mẹ
Mà con cũng đã từng rất cần có Ba...
Là đến lúc Ba đã già thêm trong khó nhọc!
Tuy nóng tánh, Ba vẫn cưu mang đùm bọc
Khi con mới chập chững bước vào đời
Vời con, Mẹ là suối nguồn tuôn chảy khắp nơi
Và con biết, Ba...
Ba là núi Thái Sơn cao vời vợi...

Thanh Song Kim Phú

ĐÓA HOA HỒNG VU LAN TRẮNG

Chị muốn cài lên tóc các em
Một Đóa Hoa Hồng Vu Lan Trắng
Nhắc nhở nhau, Cha Mẹ mắt rồi
Và chúng mình: những kẻ mồ côi!
Chị muốn cài lên áo các em
Một Đóa Hoa Hồng Vu Lan Trắng
Để cùng khóc, Cha Mẹ không còn
Tìm đâu? Những lời nói yêu thương.

Chị muốn cài vào tim các em
Một Đóa Hoa Hồng Vu Lan Trắng
Khắc khoải lòng, Mẹ Cha có biết
Chúng con ăn năn, dẫu muộn màng
(Mẹ còn sống... chưa tròn ân báo hiếu!
Cha mắt rồi... có khóc cũng như không!)

Cài tóc mình, Hoa Vu Lan Trắng
Mặn đắng môi, nước mắt trào tuôn
Chị ước rằng trong muôn ngàn kiếp
Cha Mẹ mình, chị mãi là con.

Cài áo mình, Hoa Vu Lan Trắng
Lời tự tâm, sám hối vô ngần
Mẹ dẫu chưa bao giờ trách mắng
Mà lòng con... thốn thức thâm ân!
Cài tim mình, Hoa Vu Lan Trắng
Cầu Mẹ Cha thẳng bước Tây Phương

Vui an lạc nơi miền miền viễn
Cùng song hành, hạnh phúc vô biên
ĐÀI SEN XANH VÀ CỎ VƯỜN TIÊN.

Thanh Song Kim Phú

(Pháp Danh Mẹ KP: Thanh Liên Đài)
(Pháp Danh Ba KP: Thảo Thượng Chi)

LỜI THĂM THÌ VỚI BA...

Ba ơi! Con đây! Con là Bé Hai của Ba Mẹ đây!
Ở một nơi xa xôi nào đó con biết Ba vẫn đang dõi theo chị em con. Dù trong lòng, con luôn mong ước Ba Mẹ rời xa cõi đời ô trược với biết bao nhọc nhằn mà chỉ có niềm hạnh phúc đích thực mới giúp Ba Mẹ nuôi dạy một bầy con đông đúc nên người trong bộn bề nghèo khó.

Con không biết bắt đầu từ đâu để viết, với con việc gì, thời gian nào, cũng đều quan trọng quý báu. Thôi thì con sẽ thì thầm với Ba, những điều xưa nay con vẫn giấu trong lòng. Gần bảy mươi năm trôi qua, với sự hiểu biết non nớt của đứa bé ngây thơ mà chân thật, con nhớ sao viết vậy, Ba ơi!

Chắc Ba không quên xóm nhỏ có nhiều ngõ hẻm đi luôn vô nhà mình ở số 515/3 Huỳnh Mẫn Đạt, Thị Nghè. Nhà mình ở giữa xóm, nằm gần cái giếng khá sâu, hơi xéo qua phía cổng bên hẻm trái. Thành giếng xây cao, tráng xi măng sạch sẽ, nơi mà từ sáng đến tối luôn nhộn nhịp vì có người gánh nước thuê đi đổ cho từng nhà. Vui nhứt là mấy đêm hè oi nồng, ánh trăng vàng vạc, người ta mang ghé bó ra trái quanh gốc cây thị già, cách giếng mấy mét, ngồi chơi hóng mát, tay phe phẩy quạt, kể nhau nghe đủ chuyện. Cây thị bị cháy xém vì hỏa hoạn thiêu rụi mấy chục căn nhà lá, trước khi Ba Mẹ mua miếng đất cất nhà. Cây không sum suê lá, lại lèo tèo vài trái nhỏ xíu, gốc cây thị khá to có cái hõm nhỏ, Ba hay nhắc con dùng thò tay vô, sợ rắn rít.

Con hẻm rộng đi ra bồn nước lớn ngay đầu ngã Năm, hẻm hẹp hơn đâm ra đường Huỳnh Mẫn Đạt, Thị Nghè. Một bên là tiệm Anh Thơ, bán sách báo và dụng cụ học sinh, bên hông nhà được rào kẽm gai đặt vòi nước máy cho người gánh nước thuê. Một bên là tiệm mì chú Tàu già, thỉnh thoảng Mẹ sai chị Tốt, người giúp việc, ra mua tô mì hoành thánh không hành ngò ớt về cho các con ăn với com... Bé Hai được Mẹ cho học võ lòng ở Tư thực Hoàng Văn ngay ngã Ba cuối đường Huỳnh Mẫn Đạt, rẽ trái có rạp hát nhỏ và Trường Tiểu Học Thạnh Mỹ Tây của ông Đốc học, ba của anh Chánh (bạn anh Hai). Cuối đường là Sở Bông, trồng những loại hoa kiểng cho Sở Thú, mà con hay lén trôn ngủ trưa, băng qua cây cầu xi măng, vô Sở Thú lượm bông Đậu Lân. Con cũng có học lớp Năm ở trường trước khi Ba đưa Mẹ và con cùng em theo Ba đóng quân ở Minh Lương (1954).

Đường Huỳnh Mẫn Đạt không dài lắm, nhưng đầy ắp biết bao kỷ niệm mà thuở thơ dại bé Hai từng tắm mưa cùng bọn trẻ con trong xóm, hay chạy lót tót theo sau xe ngựa không mui (hai bên treo phủ mây tấm vải bạt vẽ hình quảng cáo các phim

tuồng mới), để xin mấy miếng giấy vàng, xanh, đỏ. Hai bên hông nhà mình là 2 con hẻm nhỏ đi xuống khu đất trống có nhà ông thầy khoán người Miên, đã đặt tên bé Năm là bé Soul. Bên trái hẻm có nhà dì Tư Ốc Gạo với gánh bì ốc nổi tiếng nước mắm ngon. Khi thấy đám con nít tụ tập, di bung ra một thau nhựa lớn ốc gạo đã được luộc chín và mấy cái cây kim để tụi con lê mớ ốc lớn, còn mấy con nhỏ, dì cho ăn. Lũ trẻ ăn ốc xì xụp, hít hà... Nhắc lại vẫn thấy ngon. Con nhớ dì Tư Ốc Gạo vì có chút liên quan mà Ba không hề biết, còn con thì không hề quên. Lần Bà Ngoại xuống chơi, con thấy Mẹ chảy nước mắt thút thít... Bà Ngoại nhỏ giọng dỗ, con nghe loáng thoáng "Giặc Đông Ngô không sợ bằng sợ bà cô bên chồng." Con không hiểu là gì, và lại đâu cần bận tâm, vì bọn trẻ nít tụi con có nhiều trò chơi vui hết biết như búng thun, búng hột me, tạt nút khoén, nhảy dây, lò cò, ngâm dây thun trong dầu hôi, làm bánh bèo bằng sáp đèn cầy nung chảy, làm sương sa hột lựu vỏ bưởi với vôi, hái đọt bông búp gắn cầm, trái mồng toi làm mực, trái nỏ ngâm nước, chơi bán hàng, làm búp bê bằng khăn mu soa chơi trò ru em, àu ơ giống y như Mẹ... Con không quên vụ ốc gạo, vì lần nghe Cô Sáu đay nghiến khi Ba mới đi làm về tới:

- Cậu về mà coi, ở đó có còn bình chăm chặp nữa không, Má đỏi rã ruột chiều giờ có ai dọn cơm cho ăn đâu?

Ba quay hỏi Mẹ:

- Sao vậy em?

Mẹ đáp lí nhí:

- Em có cho dọn cơm mà Má nói: "Tao không đỏi chờ chị Sáu bày về ăn luôn thể."

Cô Sáu hứ:

- Có dọn mà Má tui kêu đỏi?

Chị Tốt lên tiếng:

- Dạ Thầy, Cô biểu con dọn cơm cho Bà, canh mồng toi, cá kho Cô rửa sẵn, Bà đẩy ra, kêu không đỏi, con bung xuống đậy trong lòng kia...

Cô mát mẻ:

- Vậy sao?

Mẹ dạ nhỏ trong khi Bà Nội luôn miệng rên:

- C. ơi má đỏi quá. Sáng giờ, nó bỏ đỏi tao...

Chị Tốt lại nói:

- Hồi trưa con đút Bà ăn rồi...

Ba không nói gì, kêu chị Tốt hâm nóng thức ăn lại bung lên. Ba ngồi đỡ Nội ăn...

Con càng thương Mẹ thì càng ghét Bà Nội với Cô vì có lần Cô về lúc con đứng gần vách cửa sổ, chăm chú xem mấy con cá lia thia đá đủ màu lá cây, xanh dương rất đẹp của anh Hai. Cô quăng cái túi simili xuống bàn ăn trong bếp, đi ra sào phơi dọc ao nhỏ chứa nước cống gần mấy bụi bạc hà và chuối. Con nhìn theo, Cô rút cái quần đáy lá nem của bà Nội, vò vò trong tay rồi đưa đưa lên mũi, miệng kêu hỏi:

- Tốt, ai giặt quần của Bà?

Chị Tốt rửa chén không nghe, con lanh chanh trả lời:

- Mẹ con giặt đó, bữa nay Bà Nội tri trét quá, chị Tốt thấy ghê, không chịu giặt... Mẹ con giặt tới 2- 3 lần, sạch rồi mà. Cô hửi cái gì?

Cô hứ... đi vô. Con lấy làm lạ, cái đầu non nớt của con cứ thắc mắc sao Cô xéo xắt Mẹ hoài, còn Mẹ cứ làm thình chịch trợn? Con nhất định phải "báo thù" cho Mẹ mới được.

Nghe Ba nói bữa nay, Ba đi thăm Tòa Thánh Tây Ninh cùng mấy bác trong sở, mai mới về, con mừng lắm. Buổi trưa, con qua nhà dì Tư như thường ngày. Ăn xong mấy con ốc gạo nhỏ, thịt ốc trắng hều mập tròn dậy mùi sả gừng... Dì vui vẻ cuốn cho tụi con mỗi đứa một cuốn bì ốc nhỏ... Mền ui, ngon hết biết... Con rủ đứa bạn (lâu rồi, con quên tên), qua nhà mình lúc Cô đi bán, Mẹ đi chợ, chị Tốt thì ở nhà dưới... Bà Nội ngồi thu lu trên giường, chân thòng xuống đất... Tụi con đến gần, móc nắm vỏ ốc gần vô 10 đầu ngón tay, tụi con vẫn hay chơi trò này, chụm lại mở ra chụm lại phát tiếng kêu... lụp cụp, lụp cụp... Con cười nhỏ:

- Hihi... Bà Nội, ma nè Nội... Ma nè Nội. Nội sợ hông?

Nội la lên:

- Điếc tai quá... Tao sợ con ma.

Con kể tai Nội nói nhỏ:

- Nội sợ thì đừng có chửi Mẹ con nữa nhen Nội.

Nội bịt hai tai, la hét:

- Đi ra... Đi ra đi... C. oi."

Hôm sau Ba về, con nghe Cô mét: "Con bé Hai quá trời quá đất nó làm đêm qua Má không ngủ, ôm tôi cứng ngắt, hô sợ ma quá." Ba tra gạn con: "Ai xúi con nhất ma cho Nội sợ?" Con nói tự mình làm, ai biều Cô với bà Nội ăn hiếp Mẹ. Mẹ khóc hoài. Con ghét nên chọc cho Nội sợ không chửi Mẹ nữa... Ba thở dài không đánh đòn mà cấm tiệt con không được tái diễn cái trò nhất ma ngô nghê đó. Hú hồn!

Mấy bụi chuối lửa, chuối hột thỉnh thoảng ra quày, trái nhìn đẹp, nhưng không ngon lắm. Ba trồng chỉ lấy lá cho Mẹ làm bánh ít, nên khi ra chừng năm sáu nải, Mẹ kêu chị Tốt cắt bắp chuối, xắt thêm cây chuối non, xắt làm rau ghém ăn kèm với món "mắm và rau". Ba cũng ưa món này, khen Mẹ nấu ngon. Con thì chê hôi vì không ưa cá, khoái chan cơm với mì hoành thánh của ông Tàu hơn.

Nhắc tới chuyện hôi hôi con lại nhớ có lần, Cô về sớm, tay quạt mồ hôi bằng nón lá phành phạch vài cái, thấy con, Cô gọi:

- Bé Hai, hun Cô cái coi.

Con đứng yên lắc đầu. Cô giận hỏi:

- Mẹ bây cấm hun Cô hả?

Con cãi:

- Mẹ con hông có cấm.

Cô gằn giọng:

- Vậy sao hông hun Cô?

- Tại ai biều da Cô đen xì, Cô còn ăn trâu nữa, dòm thấy ghê sao hun được?

Cô hú lớn, nói bông lông:

- Phải rồi, tao dầm mưa đang nắng, chớ có ở không như Mẹ bây, có biết thoa son dôi phấn như Mẹ bây đâu mà thơm.

- Cô nói hông phải, Mẹ con đâu có ở không dôi phấn thoa son hôi nào đâu, mà sao Cô cứ chửi Mẹ con hoài vậy? Cô còn mét Ba, sao Cô ác quá vậy?

Mẹ tắm cho em xong, đang lau và chải tóc, nghe con nói, Mẹ rầy:

- Bé Hai, không được trả treo, con xin lỗi Cô đi.

Con cố chống chế:

- Con nói đúng mà.

Mẹ nghiêm mặt lặp lại:

- Con xin lỗi Cô liền. Con không được hỗn với người lớn.

Con lí nhí:

- Con xin lỗi Cô. Miệng nói mà trong lòng thì không...

Có chuyện này, Ba nhiều việc quên, còn con thì nhớ hoài...

Bà Ngoại xuống thăm Mẹ lần rồi, con thấy Ngoại mở cái gói vải cát trong túi áo lá trắng có gài kim tây cẩn thận, lấy đưa cho Mẹ chiếc xuyên vàng. Ngoại nói: "Cái này của con. Mấy năm nay con không chịu cát. Giờ Má đưa lại cho con. Thôi bán đi để mua thêm quà bánh cho trẻ..."

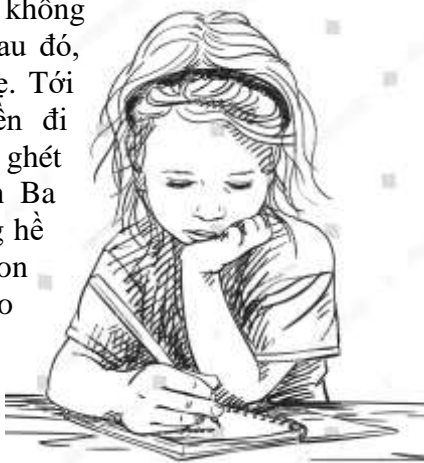
Hôm qua, con bé Hai ngồi ngóng Má ăn mì, Má biết nó thèm, mà không dám xin, Má thương lắm." Ngoại ơi, Ngoại hiểu lầm rồi, con hông phải thèm mà ngồi nhìn Ngoại ăn. Ngoại ăn còn dư, kêu chị Tốt bung đồ. Nhưng bữa nay Mẹ nấu canh bầu với cá trê kho, con không ưa, chỉ muốn chan cơm với nước mì thôi, chớ không có thêm đâu Ngoại. Con thấy Mẹ ứa nước mắt, lắc đầu. Ngoại dỗ nhỏ: "Con cất đi, chớ để người khác thấy, sanh sự." Mẹ con mới chịu cầm.

Mấy ngày sau, khi Ngoại về lại Bình Sơn lúc sáng sớm, Mẹ biểu con qua nhà dì Hai bán xôi chè, ngay sát sau tiệm cô Anh Thơ, bung về mấy gói xôi bắp, xôi nếp than, có cả 2 giề tam giác xôi cháy trét mỡ hành mà Ba rất thích, buổi chiều có thêm chè khoai môn, hay chè thưng... Cả nhà mình ăn vừa ngon lành lại còn đã con thèm. Ba thắc mắc thì Mẹ nói: "Má cho tiền quà bánh mấy đứa nhỏ."

Nhưng chỉ được đâu chừng một tháng, con không còn ăn xôi nhiều như trước mà thỉnh thoảng, Mẹ mới biểu mua đúng 4 phần, sót ra chia cho chị Tốt, con và em 2 phần, còn Ba với Mẹ chia nhau gói xôi bắp, xôi cháy. Con không hiểu tại sao. Sau đó, dì Hai có qua nhà rù rì mượn tiền Mẹ. Mẹ buồn buồn than: "Tôi quên dặn chị. Đừng nói cho chị Sáu tôi biết chuyện cho chị mượn tiền. Chỉ mét Ba con bé Hai. Ảnh rầy tôi, tiền chợ ảnh đưa, không lo chợ búa đầy đủ cho con cái, mà còn bày đặt cho vay... Mèn ơi, tôi nói đâu phải cho vay, chị Hai hụi vốn, mượn chút đỉnh, em bán cái xuyên Má cho, đưa chỉ mượn làm vốn, mỗi ngày chỉ gởi lại mấy gói xôi chè cho nhà

mình ăn không lấy tiền. Ba sắp nhỏ giận, nói tôi còn làm vậy, ảnh sẽ không đưa lương. Tôi sợ lắm."

Ba ơi, việc này con biết Ba không đúng khi hiểu lầm Mẹ, vì sau đó, Ba không đưa lương cho Mẹ. Tới khi Mẹ than không còn tiền đi chợ, Ba mới đưa. Nên con ghét Cô nhiều hơn mà cũng giận Ba nữa. Chắc vậy, nên Cô không hề thương con dù khi lớn lên con hết ghét Cô, chỉ thấy tội cho Cô. Nhất là mỗi khi ông Ngoại xuống thăm, trước sau chỉ nói về Cô có

một câu: "Cô bây nhìn khắc khổ bởi có cái tướng cùng khổ trực đáo lão." Nhưng con nghĩ, chắc nhờ Cô hay đi vô chùa làm công quả, lại siêng tụng kinh, sám hối không sót ngày nào, nên khi về già, cũng hưởng phước, có con dâu trưởng ngoan hiền, cháu nội hiếu thuận. Xem ra số Cô Sáu không chịu nhiều nghiệp quả như Mẹ con.

Ông Nội con là người theo Nho học lại bất đắc chí, còn Ba hiếu học để cố vươn lên, thoát khỏi cảnh nghèo lại phải sống chui rúc trong căn nhà lá, mái rách bươm, dột ướt khắp nơi, chỉ còn chỗ an toàn là cái cối xay lúa được Ba dùng miếng ván kê làm bàn đựng sách vở.

Tuổi thơ, Ba đã rất nhọc nhằn, phải dậy từ tờ mờ sáng, ăn quấy quá miếng cơm, đeo cái đai vải Cô may để đựng tập vở và phần cơm trưa. Một tay cầm cây đuốc bả mía chấm dầu hôi, một tay cầm khúc trúc ngắn, đánh vô cái vỏ xe đạp cũ mòn cho nó lẩn rồi Ba chạy theo lúp xúp, vừa tránh nỗi sợ con đường vắng teo tranh tối tranh sáng, vừa nhanh chân cho kịp đến trường. Khoảng đất lộ mịt mù xa đối với một đứa trẻ, từ bến đò Tân Lương ra tới Tân Ba, có nhiều mò mả đá ong, ban ngày không thấy sợ, nhưng trời còn tối nhìn cũng rờn rợn.

Dù Ba cố công học để thành như chi mỹ, nhưng trong mắt ông Ngoại con, Ba lại là kẻ không biết thân phận, còn học thói

"đũa mốc mà đòi trèo mâm sơn." Nếu không có ông Cổ Ba ở Tân Lương, vốn là bạn môn đăng hộ đối với Ngoại, có bà con với Ông Nội, được Ông Nội cậy nhờ. Bảy lần chèo xuồng từ bờ lở bên kia sông qua bờ bồi bên này đánh tiếng xin cưới Mẹ cho Ba. Ông Ngoại dù nể nang bạn bè, cũng nhả nhe đe dọa: "Tôi vị tình bằng hữu cùng anh, nhờ anh về nói lại với thằng Chương, nếu tôi mà thấy nó léo hánh tới ranh rào tôi, tôi bắn bỏ." Ông Ngoại con thỏ đó làm chuyên viên về mũ cho Đồn Điền Cao Su Long Thành, cũng thường đi săn nai với mấy ông Tây của đồn điền, nên có cây súng săn 2 nòng, có cả chiếc Traction Peugeot đen, trông cũng oách lắm. Mẹ là cô Giáo Tám, lại là con gái út cưng của ông Ngoại, đã đẹp, có học thức, nét na ngoan hiền nổi tiếng trên làng.

Con từng nghe Bà Ngoại kể: "Mẹ con hồi nhỏ ngoan ngoãn, không phải nặng đòn. Khi có lỗi Ngoại đâu cần rầy rà nhiều, chỉ tước cọng bẹ chuối khô, cột chân Mẹ con vô cái ghế, Mẹ con cứ ngồi chịu phạt... Khi muốn đọc sách truyện trên kệ, thì bung ghế theo, leo lên lấy rồi ngồi coi tới lúc Ngoại bỏ lỗi, tháo dây chuối ra, chớ cũng không dám tự bút." Mẹ con là "con nhà" như vậy, mà chỉ vì thương Ba, đã khóc với bà Ngoại, đòi đi tu, chớ không chịu về làm dâu nhà ông Đốc Phủ họ Cao, bạn của Ngoại, đã đánh tiếng hỏi cưới Mẹ cho con trưởng của ông.

Bởi chuyện Mẹ vì lương duyên với người học trò nghèo mà từ chối nơi môn đăng hộ đối này, nên lần thứ 8, Ông Cổ Ba chèo xuồng qua, ông Ngoại ngán ngẩm: "Ừ!" mà giận run... Ngày dặm ngõ, ông Ngoại chỉ cho phép Mẹ ra rót trà chào mời Họ nhà trai, rồi lui vô. Người thợ may áo cưới Ba cất công đón từ chợ Tân Ba về, không được phép đo người, mà chỉ nhắm chừng... Hên quá, áo may cũng vừa y.

Lần Tòa HC/Quận Năm tổ chức tiệc tất niên, trời xui đất khiến, oan gia lại gặp nhau.

Ba đưa Mẹ đi dự. Ba Mẹ ngồi cạnh ông Quận trưởng Cao V.T cùng quê Biên Hòa, khi hỏi thăm hóa ra... Ông cười cười đe Ba: "Ông Tổng Thơ ký phồng tay trên Cô Tám Hón, con ông Mười Bình Sơn, của tôi đó nha. Ông liệu mà cư xử với cô. Tôi mà nghe ông không phải, tôi không để yên đâu."

Nhất định Ba biết rõ lý do con bị ông Ngoại ghét, không hề nhìn đến mặt... Con lấm đấm vừa đi lên tới ngạch cửa nhà trên, ông Ngoại đã hét: "Bây đầu dẫn nó đi chỗ khác." Mẹ từng ôm con xót xa, nhưng không dám kể với Ba.

Khi Mẹ sanh con, đầu được ở trong căn buồng của Mẹ, sau vách bàn thờ nơi phòng khách "Đào Phủ Đường", mà Mẹ chỉ được dựng cho mấy tấm phen ở cái chái bên ngoài hè của gian nhà dưới, phía trong là bờ lúa rất lớn và một hàng lu đựng đủ thứ đậu, củ giống để dành cho mùa sau.

Dù chị em con không được ông Ngoại thương bằng các anh chị con của Di, nhưng vì tình thương yêu của Mẹ, vì con được nuôi lớn trong sự giúp đỡ của bà Ngoại, có cả lời ca dao ru buồn Mẹ áp ủ con, mà tình quê hương đối với con gần gũi như máu thịt...

Mãi cho đến khi con được 2 tuổi, Ba mới có thể thu xếp đón Mẹ và con xuống Sài Gòn tiếp tục chặng đời gian nan khổ nhọc... Cũng may, Cậu Tám Kinh Lý có căn biệt thự rất lớn, số 5 Hàn Thuyên, bên hông Nhà Thờ Đức Bà đâm ra Dinh Độc Lập. Cậu cho Ba Mẹ ở tạm một căn phòng khá tiện nghi trong dãy nhà dành cho bồi bếp. Rồi Ba thuê được nhà ở Hàng Xanh, sống chung với ẩm thấp muỗi mòng, nên con bệnh liên miên. Đồng lương của Ba chỉ vừa đủ lo thuốc thang cho con. Bữa cơm thường xuyên là rau luộc cùng chai nước tương, đôi khi thêm được miếng thịt hay vài cái trứng. Cô Tám Hón cũng thật hạnh phúc.

Con thương Mẹ vì khi con hiểu đời là bẽ khổ mà Mẹ vẫn ráng bơi. Con cũng biết Cô con rất vất vả, lại kém may vì Cô Dượng sớm chia tay, cô phải gánh gồng nuôi 2 con.

Khi Ba mua đất cất được nhà, đã lập tức đón Bà Nội cùng Cô và 2 anh của con xuống Thị Nghè. Ba rất hiếu đễ với Nội, lại thương chị hết lòng nên hay nhịn nhường cho Cô vui, và Ba an ủi, khuyên lơn khi Mẹ buồn bực. Ba còn hay kể cho tụi con nghe công lao khó nhọc của Cô khi còn trẻ. Con biết Cô không có tuổi thơ sung sướng đầy đủ như Mẹ, dù Cô nổi tiếng là người khéo tay nhất làng, hay được người ta thuê may áo dài, mà ngày xưa làm gì có máy may, Cô may tay cả ngày,

có khi cả đêm dưới ngọn đèn dầu lù mù... Tuổi thiếu nữ của Cô cực kỳ vì nuôi Cha Mẹ già, em dại, Ba mới ăn học thành tài dẫu nhà rất nghèo, cho nên việc Ba đền ơn đáp nghĩa Cô cũng hợp lý tình. Mẹ con chấp nhận dù rất thiệt thòi cho Mẹ, bởi Mẹ biết là Ba rất thương yêu Mẹ, nhưng Ba lại là người sống có tình có nghĩa.

Mặc dù nhà mình nhỏ, Ba cũng làm căn gác riêng cho 2 anh con sống thoải mái, Ba nuôi dạy 2 anh như nuôi dạy tụi con. Khi anh Ba bệnh thương hàn thập tử nhất sinh, Mẹ chớ nê hà cực nhọc, chính Mẹ nấu thức ăn, đút cho anh từng muỗng soup. Cho đến khi 2 anh cưới vợ, Ba Mẹ cũng lo như lo cho con. Con trở nên một người tốt là noi theo gương của Ba Mẹ, và con để lại cho con cháu mình, không phải là tài sản, mà là di sản từ ái của Ba Mẹ đối với mọi người. Mẹ con quả thật rất hiền, hiền đến độ khi lớn khôn, có gia đình, con đã ngạc nhiên, không hiểu sao Mẹ có thể chịu đựng tất cả mọi điều xảy ra với Mẹ...

Mẹ từng như một tiểu thơ, bởi tuổi đi học, Mẹ không phải lo việc bếp núc giặt giũ, vậy mà khi làm dâu, Mẹ chu toàn bốn phận, chăm sóc Má chồng, từ cơm nước, vệ sinh cá nhân đến áo quần... Khi bà Nội con mất, Cô vẫn khất khe y như Cô là Má chồng vậy, mà Mẹ vẫn ần ần cam chịu.

Mẹ đã dạy cho con biết tình yêu chồng, con là quan trọng thế nào. Mẹ suốt đời như cái bóng của Ba, hạnh phúc được làm cái bóng của Ba, chưa bao giờ dám lên tiếng cãi Ba một lời (con phải thú nhận rằng, con còn có cãi lời Ba, chớ Mẹ thì không hề, phải không Ba?)

Con còn nhớ như in, dù đã mấy mươi năm qua... Lần đó, không hiểu Ba bực dọc chuyện gì, Ba to tiếng... Mẹ sợ quá, chạy vội vô nhà tắm, chốt chặt cửa... Ba vẫn lớn tiếng, rồi gõ mạnh cửa... Mẹ bên trong khóc rầm rút... Rồi có mùi alcohol nồng nặc... Ba bắt đầu hốt hoảng: "Em làm cái gì đó, đừng có dại dột nhe." Ba càng lo lắng động cửa âm âm. Mẹ càng sợ chỉ khóc... Ba đứng cạnh hồ nước đầy mấp mé, hỏi con đưa dao phay cho Ba cạy nút thoát nước... Khi voi được 1/3 hồ, Ba leo vô chui qua phía hồ bên nhà tắm chui lên. Mẹ vẫn đứng úp mặt vô vách khóc, Ba nhìn thấy chai alcohol rớt bể dưới đất, Ba thở phào, mở cửa dìu Mẹ ra. Người Ba ướt như chuột lội

nước. Từ đó Ba không bao giờ to tiếng với Mẹ và còn dặn: "Tụi bây đưa nào hôn với Mẹ, Ba đập chết." Câu nói "kinh điển" này, anh Hai con nói lại với mấy đứa con anh: "Tụi bây đưa nào hôn với cô Hai bây, Ba đập chết".

Khi con bay qua Hawaii thăm đứa con thứ 10 của anh Hai, nó vừa cười vừa kể lại với con: "Con biết, Ba rất yêu thương chung thủy với Mẹ, từ khi Ba trẻ đến già. Còn Cô, Cô vẫn không ưa Mẹ cho đến lúc Cô đã già."

Cô từng phàn nàn: "Tôi thấy cậu kỳ quá, già rồi, có cháu ngoại một bây, mà cứ anh anh em em với mợ nghe thiệt là chướng." Ba chọc Cô: "VẬY chớ chị muốn tôi kêu Mẹ nó là cái gì? Tôi nói cho chị biết, tôi sẽ kêu Mẹ nó là em cho tới chết." Lần đó Cô nguýt Ba, e hèm: "VẬY sao?" Ba còn nhớ không, chớ con thì không quên...

Cô qua thăm. Ba khoe: "Chị coi, đôi bông Mẹ nó đeo đẹp hông? Tôi mới sắm." Đôi bông cắm thạch tiền điều lên nước màu ngọc xanh óng có nhận nhụy hột xoàn nhỏ xíu, thật là đẹp vì da Mẹ trắng tui, nét mặt Mẹ rạng rỡ. Cô liếc thấy từ trước đã không vui, giờ nghe Ba hỏi, Cô dậm dậm: "Tui quê mùa dốt nát, cả đời chả biết cái hột xàng hột xê là cái gì." Mẹ nhỏ nhẹ: "Thôi mà, Ba nó." Con biết Ba gheo Cô, nhưng cả đời Mẹ nhọc nhằn hy sinh cho chồng con, Mẹ không xứng đáng đeo một đôi bông đẹp hay sao? Con nói nửa đùa nửa thật: "Đẹp thiệt đó Cô Sáu. Ba con cưới Mẹ con, tới có cháu ngoại, mới sắm được cho Mẹ con đôi bông cưới." Cô đưa con mắt sắc lẹm khó chịu nhìn con: "VẬY sao, tao đâu có biết."

Bây giờ, nhớ tới Ba, con như không thể nào quên lúc các em nóng sốt phải đưa đi bác sĩ... Ba đã dậy từ sáng sớm, chạy xe ra Nguyễn Du, phòng mạch Bác sĩ Lê Cửu Trường để lấy số thứ tự vì ông rất đông bệnh nhân. Ba kêu xích lô cho Mẹ bồng em và con đi, Ba ở nhà trông các em khác. Mỗi cử thuốc, Ba gói sẵn, đánh số 1,2,3, Mẹ cứ theo vậy mà cho em uống.

Lúc con sanh cháu đầu lòng, Ba cưng trum trum... Con tập không cho bé bú đêm, vì sau đó con phải đi làm xa tận Biên Hòa từ tờ mờ sáng, chiều về tối mịt... Ba ở nhà trên, đêm nghe cháu khóc, xót ruột, xuống nhắc: "Con, tới giờ chưa? Dậy cho em bú." Con nói dối: "Dạ nó bú rồi, để con cho

nó uống thêm nước." Ba nhắc chừng: "Con coi có kiến cắn em không?" Trước khi đi lên nhà trên, Ba còn tép chân mừng nhét vô dưới mí chiếu sợ muỗi cắn con, cháu...

Thuở con còn thơ, Ba đã dạy từ li từ tí: "Con gái con đũa, ăn coi nôi, ngồi coi hướng" - "Đi đứng nghiêm trang đàng hoàng, đừng có thói chưa đi đã chạy chưa nói đã cười" - "Chiếu trái không ngay không ngồi. Trái bè trái không nằm" - "Con gái mặt phải tươi, đừng có chù ụ như ai ăn hết của" - "Ăn nói phải từ tốn dịu dàng, đừng có như dùi đục chằm mắm nêm" - "Đừng có vui đâu chúc đó" - "Hứa với ai điều gì phải giữ lời, đừng có hứa đại qua thì qua buổi."

Ba ơi! Từ cõi xa xăm nào đó, con tin là Ba đã biết bé Hai càng nhớ tới Ba thì càng thương Ba vô cùng. Điều này chưa bao giờ con nói, cho dù khi Ba còn sống. Con biết Ba muốn nghe, dù chỉ một lần, nhưng con đã không nói cho Ba vui lòng. Bây giờ, khi bé Hai hơn 70 tuổi đời, vừa đau lòng vừa chảy nước mắt, thì thắm với Ba: "CON THƯƠNG BA, XIN BA HÃY AN NGHĨ!"

Người về nép bóng Từ Quang
Vợ hiền con đại bàng hoàng tiếc thương
Xin Ba an giấc miên trường
Chúng con nguyện sẽ noi gương cha lành...
Xưa Ba trách mắng giận hờn.
Bây giờ Ba mất... đau hơn roi đòn
Vết roi dù đã tiêu mòn
Lời Ba răn dạy mãi còn trong tim...
Thái Sơn khuất nẻo mây mờ
Bỏ đàn con lại bơ vơ giữa đời!
Trải bao lao nhọc đến hồi
Vô thường xin tiễn bước người ra đi
Ngưỡng cầu ân đức từ bi
Mười phương Chư Phật độ trì cho Ba...

Bé Hai (Thanh Song Kim Phú)